

vůbec nebylo předmětem nař. rozhodnutí zemské správy politické a nemůže tedy býti ani předmětem kognice tohoto soudu.

Č. 1328.

Zaopatření váleč. poškozců: Podmínky nároku na důchod předků podle § 25 zák. o požitcích váleč. poškozců ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n.

(Nález ze dne 26. dubna 1922 č. 5678.)

Prejudikatura: Boh. č. 1200 adm.

Věc: Františka L. v L. proti ministerstvu sociální péče v Praze (r. n. s. J. Bartheldy) stran odepření důchodu předků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — — —

O stížnosti podané pro nezákonnost uvážil nss toto:

Uplatňujíc nárok na důchod předků, předložila st-lka, řídíc se předpisem prov. nařízení vlády rep. čsl. ze dne 4. května 1920 č. 346 sb. z. a n. k § 25 zák. č. 142/20 vysvědčení lékaře veřejné služby zdravotní v L. z —, dle něhož trpí chronickým katarhem hrtanu a obou hrotů plic a z této příčiny nutně má zapotřebí šetření a klidu a není k těžké práci schopna. Ze znění tohoto vysvědčení vyvozuje žal. úřad, že st-lka není neschopna k výdělku, poněvadž může konati lehké práce a důsledkem toho nemá nároku na důchod předků.

Nss vyslovil již v nálezu ze dne 4. března 1922 č. 2932 (Boh. č. 1200 adm.) právní názor, že nárok na důchod předků dle § 25 zák. o požitcích válečných poškozců není podmíněn úplnou neschopností k výdělku. K založení nároku toho stačí již pouhé snížení výdělečné schopnosti, dosáhne-li takového stupně, že zbývající výdělečná schopnost, ať sama, ať ve spojení s jinými prameny příjmů nezajišťuje předku potřebnou obživu, takže by se tento mohl dovolávat nároku alimentárního ve smyslu § 154 o. z. o., k jehož plnění by odpadnuvší potomek byl nejen povinen, ale i schopen.

Trváje na tomto nálezu musil nss dospět k zrušení nař. rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkové podstaty, ze které žal. úřad vycházel, neboť z okolností, že může st-lka konati lehčí práce, nevysvítá ještě samo o sobě, že vzhledem k individuálním poměrům st-lčiným i poměrům místním může býti obživa st-lčina úplně kryta a že by tudíž nemohl pro ni vzniknouti nárok alimentární podle § 154 o. z. o.

Vysvědčení úředního lékaře, jež tvoří jediný základ nař. rozhodnutí, nevyslovuje se ani o tom, zda st-lka, která ostatně dle lékařského dobrozdání má pro svou nemoc šetření a klidu nutně zapotřebí, může trvale konati lehčí práci a zvláště práci výdělečnou, a žal. úřad nezjednal si ani jiným způsobem potřebný skutkový podklad pro názor, že výdělečná schopnost st-lčina není do té míry snížena, aby si sama nemohla zajistiti potřebnou obživu.

Trpí tudíž nař. rozhodnutí podstatnou vadou a bylo je proto zrušiti dle § 6 zák. o ss.